

Mgr. Patrícia Mutňanská, 31 rokov, Nemšová

Túžba jednej ženy nielen po domácom spotrebiči

Nina sa strhne, až sa posadí. Hlasno predycháva a chytí sa za srdce.

„Chceš mliečko? Zobuď mamu,“ zamrmle jej manžel Robo spiaci na opačnej strane postele. Myslí si, že sa zobudil ich dvojročný syn Tobias, ktorý spí medzi nimi.

„Tobík ešte spí. Snívala sa mi nočná mora, že sa mi vyhrážal robotický vysávač,“ hovorí potichu vyľakaná Nina.

„Vidiš, a ty si chcela kúpiť ešte aj robota na umývanie okien. Dobre som ti hovoril, že je nebezpečné mať doma toľko moderných inteligentných strojov,“ šepká namrzene Robo so zatvorenými očami.

„Bol to iba sen,“ pripomína mu Nina.

„Aj tak si stále myslím, že nič podobné nepotrebujeme. Nemáme toľko neporiadku, aby sme na všetko museli mať nejakú mašinu.“

„Jasné, my máme futuristickú samo upratovaciu domácnosť. Nehnevaj ma hneď od prvej chvíle, čo sa zobudíš,“ tlmene naňho vyštekne Nina.

Robo však už nevníma a spí ďalej. Nina pozrie na hodiny. Je pol šiestej ráno. Sobota. Po nočnej more a takomto, tlak zdvíhajúcom rozhovore so svojím manželom, už určite nezaspí, a tak sa o to ani nepokúša. Prehodí cez seba župan a smeruje do kuchyne, kde si zaleje kávu a pripraví raňajky pre celú rodinu. Popri tom jedným okom stále sleduje robotický vysávač, ktorý sa nabíja v kúte miestnosti, či náhodou nemení polohu alebo nenápadne nehýbe nejakými svojimi komponentmi. Veď viete, len tak pre istotu.

O siedmej pricupitá do kuchyne Tobias a o chvíľu neskôr vyjde zo svojej izby aj šesťročná Sofia. Obaja sa okamžite pustia do bohatých raňajok a takmer všetko pripravené jedlo zjedia. Nina ich pošle prezliecť sa a hrať do detskej izby.

Vzápätí popraxe všetky špinavé riady a sadne si s čajom za stôl k časopisu. Vtedy do kuchyne vstúpi Robo a pretiera si ospalé oči: „Nechcela by si mi urobiť raňajky? Aj tak tu od skorého rána len sedíš a nič nerobíš. Ja ešte nevládzem.“

Nina zatvorí časopis, z ktorého stihla prečítať dve vety a pýta sa svojho manžela: „Čo by si si také dal?“

„Najlepšie čerstvo našľahanú chrenovú rolku, ale viem, že taký luxus by si pripravila len v prípade, ak by mala prísť na návštevu prezidentka, tak bude stačiť aj lečo.“

Nina sa otočí k pracovnej doske a o niekoľko minút položí na stôl pred Roba tanier s dvomi rožkami so syrom a klíčkami reďkoviek.

„Čo je to? Veď sme sa dohodli na leči,“ protestuje Robo.

„Na ničom sme sa nedohodli, toto jedli aj deti, ak chceš niečo špeciálne, môžeš si to pripraviť sám,“ hovorí pokojne Nina.

„Staré rožky z piatku. Žiadna poriadna zelenina, len nejaké trávy,“ mrmle si popod nos Robo.

Nina sa radšej tvári, že nič nepočuje: „Keď doješ, daj tanier do umývačky a pusti ju.“

Robo s plnými ústami odpovedá: „Ja si ten tanier dokážem umyť aj sám v rukách. Keby to robil takto po sebe každý, žiadna umývačka sa u nás ani nemusí používať.“

Je len niečo po ôsmej ráno a Nina začína dochádzať trpezlivosť: „Skús aspoň raz niečo uvariť a uvidíš, či pri tom zašpiníš len jeden tanier, ako stále tvrdíš. Stavím sa, že po tvojom varení by boli špinavé nielen všetky riady, čo máme doma, ale aj riady susedov. Potom by som chcela vidieť, ako by si dobrovoľne nepoužil umývačku.“

„Jaaaaj, miláčik, prepáč, že som sa ťa dotkol. Nevedel som, že ti dnes začínajú krámy,“ usmieva sa Robo.

„Ja žiadne krámy nemám!“ vypení Nina.

Nepovedal by som, pomyslí si Robo a radšej odíde dojesť raňajky do obývačky.

Nina pustí umývačku riadu, lebo si je úplne istá, že si Robo po tomto rozhovore po sebe protestne umyje aj lyžičku od kávy, čo inak bežne nerobí. Väčšinou si umyje len šálku alebo tanier a príbor hodí do drezu. Zjavne má pocit, že aj umývanie príboru sa u nich doma deje nejako nadprirodzene samo.

Okrem toho naloží prať práčku a počas toho, ako obracia smažiacu sa rezne na obed, stíha ešte poskladať usušenú bielizeň z predchádzajúceho dňa. Nina kmitá z jednej miestnosti do druhej, od domáceho spotrebiča k spotrebiču. O pol jedenástej doobeda je navarené, upratané a zišlo by sa ísť s deťmi von.

„Robo? Zoberieš Sofiu a Tobíka na ihrisko?“ kričí Nina z jedálne na manžela ležiaceho na gauči. Od raňajok bola jeho jediná aktivita ísť na záchod. Inak len cvičí svojský jogový cvik, keď strieda polohu ovládača, ktorý drží buď v pravej alebo ľavej ruke.

Robo sa pozrie na Ninu a vidí, že opäť sedí nad časopisom: „Zober ich ty, ty nemáš čo robiť. Mne o chvíľu začína biatlon.“

Nina zatvorí časopis, z ktorého tentokrát prečítala aj pol stránky. Vie, že nemá zmysel sa s Robom hádať. Dopadlo by to ako vždy. Najskôr by ho obvinila, že dnes ešte nič neurobil. On by jej oponoval, že celý týždeň chodí do práce, aby ona mohla byť na materskej, a preto si musí aspoň cez víkend trochu oddýchnuť, ale ani to mu nechce dovoliť. Prípadne by jej opäť raz podotkol, že ona je doma a nemusí nič iné, len navariť a trochu upratať. A že ak sa jej nepáči, môže si nájsť nejakého blbca, ktorému by neprekážalo, že by ho chcela uštváť.

Sediac o chvíľu na lavičke na detskom ihrisku má Nina čas trochu premýšľať. Deti sa hrajú, stačí, aby ich sledovala a dávala pozor, aby niekam neodbehli, nevyliezali na nebezpečné miesta, nejedli nič zo zeme, nerobili iným deťom zle, takže vlastne každé dve minúty nejako zasahuje do ich hry. Ale podľa Roba môže teraz naplno relaxovať, lebo deti sa hrajú samy.

Už úplne rezignovala s neustálym obhajovaním svojej práce v domácnosti pred Robom. Zistila, že sa mu nedá vysvetliť, že musí rovnako celý deň pracovať. Napríklad doobeda si zvyčajne ani na päť minút nesadne. Ráno je potrebné vychytať Sofiu do školy a odvieť ju tam. Samozrejme, musí to absolvovať aj s Tobiasom, lebo ho nemôže nechať len tak doma, na to je príliš malý. Po ceste zo školy sa s ním ešte zvyčajne zastaví na menší nákup a následne na detskom ihrisku. Po príchode domov začne variť a upratovať kuchyňu, a nech varí čokoľvek, tieto aktivity jej zaberú približne dve hodiny. A tak sa ani nenazdá a už aj napoludnie natriasa Tobiasa v kočíku, aby si malý páňko, ktorého každé zastavenie ihneď zobudí, trochu pospal, nech má čisté svedomie, že urobila všetko preto, aby ďalšieho pol dňa bolo jej dieťa oddýchnuté, snád' aj pokojnejšie a menej nervózne.

Mimochodom, ešte k tomu vareniu, páčia sa jej Robove poznámky na jej jedálniček: „Ved' aj tak variš len jednoduché jedlá. Pozeral som nejaké recepty a všade bolo napísané, že čas varenia je 20 minút. Preto nechápem, čo sa toľko sťažuješ, že si stále v kuchyni.“

Nina už ani na tieto poznámky nijako nereaguje. Robo doma nevarieva. Keď je úplne najhoršie, objedná pizzu alebo kebab a tvári sa víťazoslávne, ako rýchlo a ľahko nakrmil rodinu bez čo i len jediného špinavého hrnca. Keby aspoň raz niečo navaril, vedel by, že v skutočnom svete sa nedá variť rýchlosťou, akou sa varí v takom video recepte, kde špinavé riady prakticky neexistujú a celý chod je naservírovaný o päť až desať minút.

A vlastne, nie je ani ťažké navariť, ťažšie je vymyslieť, čo sa zas bude variť, pomyslí si Nina.

Po takmer hodine na detskom ihrisku zoberie deti naspäť domov a začne im servírovať obed. Podľa dvoch umytých tanierov v odkvapkávači a príboru v drese jej je jasné, že Robo už obedoval. Jeho zaspávanie pred telkou nerieši. Zatvorí dvere na obývačke, aby sa naňho aspoň nemusela pozerat' a naobeduje sa s deťmi.

Keď vyloží umývačku a opäť ju naloží, akurát doperie práčka. Zavesí čerstvo vypratú bielizeň a ku kope oblečenia určeného na žehlenie si zaleje kávu.

„Radšej som si mala otvoriť fľašu vína,“ hovorí si počas toho, ako jednou rukou prežehl'uje košeľu a druhou si odpíja z kávy. Po hodine je kopa oblečenia už aj zavesená v skrini a Nina prvýkrát za ten deň chytí do ruky mobil.

Obývačkové dvere sa otvoria a poloospatý Robo hneď konštatuje: „Čo stále vieš mrviť ten telefón?“ Nina bez slova položí mobil a presunie sa do obývačky.

Zo záchodu na ňu Robo kričí: „Dal by som si nejaký koláčik, nemáme?“

„Nie!“ zakričí Nina naspäť a prepne program v telke.

„Heeej, mám tam rozpozerané lyžovanie,“ podráždene reaguje Robo hneď, ako sa vráti.

„Ved' si väčšinu závodu prespal,“ namieta Nina.

„Ale teraz ide najdôležitejšia časť, tak to okamžite prepni,“ Robo ani nečaká a rovno jej vytrhne ovládač z ruky.

Nina nemá na hádanie sa s Robom náladu, a tak urazene vyjde na druhé poschodie do detskej izby, aby pomohla Sofii urobiť domáce úlohy na pondelok. O chvíľu už okolo nich behá, skáče a vykrikuje Tobík. Vraví, že tato ho poslal preč z obývačky, lebo ho jeho hra vyrušuje pri pozeraní.

Robo sa zatiaľ pohodlne uvelebí na svojom vyležanom a vyhriatom mieste a odpíše svojmu kolegovi z roboty, ktorý sa ho pýtal, aký má dnes deň: V pohode sobota, nikto nič nerobí, oddychujeme. Nina je zas urazená, ale to nie je nič nové. Hádám ju to do večera prejde, lebo ju aj šľahne, keď jej oznámim, že idem s tebou na pivo.

A odpíše aj dávnej kamoške, čo si naňho pre pár dňami spomenula a volá ho k sebe na kávu. Aby ho trochu motivovala, poslala mu svoju fotku vo vyzývavom oblečení, na čo Robo reaguje správou: Tak takúto ženu by som chcel mať.

Obratom mu od nej cinkne správa: A nemáš?

Robo vie, že musí priznať, že ženu má a musí priznať aj to, že má aj deti, ale nateraz bude stačiť odpoveď, ktorou si tieto dve, čo sa práve otvorili, úplne nezavrie: Mám, ale ani zďaleka sa nepodobá na také nádherné stvorenie, aké vidím na fotke od teba. Závidím rukám, ktoré sa ťa dotýkajú.

Počas toho, ako na druhom poschodí Sofia číta: „Mama má Emu. Ema má mamu,“ a podobných desať viet už asi pol hodinu, Nina rozmyšľá ďalej nad svojím životom a sem-tam si zahundre popod nos: „Robo absolútne nevidí a nechce vidieť, čo všetko okolo domácnosti a detí každý deň robím, lebo podľa jeho názoru sa to všetko robí samo a ja len občas čosi navarím a zapnem robotický vysávač. Oblečenie nevníma vôbec, ved' ho vraj nechodím prať do potoka. Podľa neho je mojou prácou ho dať do práčky a stlačiť gombík, a tým pádom sa aj operie, vyvesí, ožehlí a uloží naspäť do skrine. Vlastne mám taký pocit, že si myslí, že všetko za mňa robia stroje a aj ich len zapínam. Asi preto mal ten podráždený ranný výstup a odmieta kúpiť akékoľvek nové elektronické vymoženosti do domácnosti, ktoré mi môžu zjednodušiť prácu.“

Práve počas týchto úvah svojej manželky sa v inej miestnosti Robo sťažuje svojej priateľke na telefóne: Moja žena sa vôbec tak sexi neoblieka a ani nemaľuje. Vlastne, naposledy som ju videl namaľovanú asi na našej svadbe.

O poschodie vyššie si práve vtedy Nina hovorí v duchu: „Aké šťastie, že ma ten Robo má. Starám sa o celú domácnosť, o deti, nenadávam mu, i keď riadne pribral a ani mi neprekáža, že plešivie. Teraz by si nenašiel ženu aj keby sa ovešal zlatom od hlavy po päty.“

A Robo, vyvalený na gauči, odpisuje na ďalšiu správu od dávnej známej: Ďakujem za milé slová, áno, je dôležité odpočívať, našťastie to chápeš aspoň ty. Moja žena sa na mňa celý deň

škaredo díva, že si chcem trochu oddýchnuť, pritom ona sama len číta časopis alebo ťuká do mobilu.

V izbe dva metre nad ním Nina pokračuje v premýšľaní: „Ja toho môjho Roba vždy podporím, keď má ťažký deň v práci. Dokonca od neho ani nič špeciálne nechcem a v podstate má každé poobedie voľný program. On si vlastne pri mne žije ako v rozprávke.“

Robo jedným okom sleduje lyžovanie v telke a pritom píše inej žene: Doma je to s manželkou komplikované. Stále sa musím obhajovať, že robím dostatočne veľa pre rodinu. Pritom ona chce len samé nové spotrebiče, najnovšie si vymyslela umývač okien. Neviem, čo by potom robila, už teraz máme dosť veľkú zbierku moderných harabúrd, ktoré za ňu upratujú. A pritom stále chce, aby som ju za to doceňoval a tvári sa dotknuto, keď ju chcem povzbudiť, aby niečo robila aj sama.

V rovnaký čas v detskej izbe Nina ani nepočúva, čo jej dcéra číta v šlabikári, taká je pohrúžená do svojich myšlienok: „Ale v podstate mi je s ním dobre. Nebije ma, ani sa príliš nehádame, len sa doťahujeme. Okrem toho celkom slušne zarába, a tak ani nemáme problém s peniazmi, ešte nám vždy aj trochu zostane. Sama ako rozvedená matka by som mala podstatne náročnejší život. Takže opustiť ho len preto, že nedokáže doceniť moju prácu v domácnosti a starostlivosť o deti, by bolo pre mňa horšie, ako sa to len jednoducho snažiť prekusnúť.“

Robo zatiaľ na spodnom poschodí odpovedá textovkou dávnej známej: Zvažujem, že od nej odídem. Nechcem stráviť celý život so ženskou, čo si ma neváži. Ty nie si teraz náhodou voľná?

Na mobile sa mu obratom zobrazí správa: Určite nie.

Robo si rozcvičí prsty, lebo sa teraz nemieni vzdať a už vyťukáva: Chcem niekoho ako bola moja matka. Tá nemala žiadne moderné vymoženosti, nikto jej nepomáhal, nikdy sa nest'ťažovala a zvládla pritom vychovať štyri deti.

O chvíľu na to mu cinkne správa: Zjavne nezvládla. A urob mi láskavosť, kúp žene ten robotický umývač okien. Aj vzťahovo negramotný človek predsa musí hneď zistiť, že problém je inde ako v domácich spotrebičoch.